

Atus Ambrosius, non ex officio, sed ex charitate, cui leges Ecclesiæ cedunt, ait Divus Hieronymus^a hæc scribens: *Etsi, inquit, singuli Ecclesiarum Episcopi habent sub se Ecclesias, quibus curam videntur impendere, & nemo super alienam mensuram extenditur: tamen præponitur omnibus charitas Christi, in qua nulla simulatio est: nec considerandum quid factum sit, sed quo tempore, & quomodo, & in quibus, & quale factum sit.* Hujus ergo divinæ virtutis flammis succensus dux militiæ Christi Ambrosius, Sirmium se contulit, ut Justinæ Imperatricis conatibus, quæ Arianum quemdam hujus sedis Episcopum ordinari moliebatur, obfisteret.

^a D. Hieronymus Epiphani nomine Epist. 60.

Nec defunt exempla, quibus id moris in Ecclesia fuisse probetur, cum hoc animo ductus eximius fidei defensor Cyprianus^b verba ista ad Stephanum Papam scripserit, quasi partem cum illo habens sollicitudinis Ecclesiarum: *Cui rei nostrum est consulere, & subvenire, frater charissime, qui divinam clementiam cogitantes, & gubernandæ Ecclesiæ libram tenentes, sic censuram vigoris peccatoribus exhibemus, ut tamen lapsis erigendis, & curandis vulneratis, bonitatis & misericordiæ divinæ medicinam non denegemus.* Quapropter facere te oportet plenissimas literas ad Cœpiscopos nostros in Galliis constitutos, &c. Sed & aliud præclarum legitur apud Sidonium Apollinarem^c, qui Agræcium Senonensem Metropolitanum rogans, ut adesset Synodo Bituricensi, qua Bituricarum Archiepiscopus eligendus erat, hujus electionem Agræcii censuræ servatam esse ait, eumque, si venerit, ostensurum esse, quod si termini ejus regioni, hoc est provinciæ, poni potuerant, non tamen charitati. Addam istud non tam in sancto Ambrosio quam aliis mirum videri debere, cui sanctitas eximia doctrinaque singularis tantam famam auctoritatemque in Ecclesia obtinuerant, ut ejus Epistolæ vix minus delatum sit à Patribus Concilii^d Taurinensis, quam alteri à Romano Pontifice scriptæ. Concilii verba sunt: *Illud præterea decrevit sancta Synodus, ut quoniam Legatos Episcopi Galliarum, qui Felici communicant, destinarunt; si qui ab ejus communionem se voluerint sequestrare, in nostræ pacis consortium suscipiantur, juxta literas venerabilis memoriæ Ambrosii Episcopi, vel Romanæ Ecclesiæ Sacerdotis dudum latas, quæ in Concilio Legatis præsentibus recitate sunt.* Et quis non legit apud Severum^e Sulpitium Damasi Romani Pontificis ætate Ambrosio Mediolanensi maximam in ordinandis rebus Ecclesiasticis auctoritatem fuisse? Nec mirum esse debet, quod Justinæ eum jura Ecclesiæ sustinentem tulerit, cum ipsimet Theodosio in similibus obstiterit, nec Imperator quidquam adversus eum moliri propterea ausus sit. Sed rejecta eorum sententia, nunc Sirmium Illyrici Metropolitanam Ecclesiasticam fuisse probemus.

^b Cyprian. Epist. 67. ad Steph. P.

^c Sidon. Apollin. lib. 1. Epist. 5.

^d Concil. Taurin. can. 6.

^e Sever. Sulp. lib. 2.

Quid clarius verbis ejusdem Anemii Sirmienensis quasi singulari & præcipua quadam auctoritate fungentis, quæ leguntur in Actis^f Concilii Aquileiensis pro condemnatione Palladii & Secundiani congregati, sub Damaso? *Caput, inquit, Illyrici nonnisi civitas Sirmienensis, ego igitur illius civitatis Episcopus sum. Eum, qui non confitetur Filium Dei æternum, & coæternum Patri, qui est sempiternus, anathema dico.* Anemium enim, decretum istud anathematis, ut auctoritatem Metropolitanæ habentem ratione civitatis suæ pronunciare, planè fatendum est, aut eum præter rationem loquutum. Sed non minus evidenter id testatur Justinianus^g, dum hæc ait in Novellis: *Cum in antiquis temporibus Firmi (hoc est Sirmii, cum etiam hoc nomine donetur apud Jornandem) præfectura fuerit constituta, ibique omne fuerit Illyrici fastigium, tam in Civilibus, quam in Episcopalibus causis.* Ubi enim fastigium est in Episcopalibus causis, ibi etiam Metropolim esse quis audeat negare, cum idem omnino sit? Nec revera usquam legi Episcopum, cujus civitas fuerit primaria, caputque plurium provinciarum civilium, & sedes Vicarii Præfecti Prætorio, qui ipse non esset Metropolita. At forsan observas Justinianum Sirmio non tantum sedem Vicarii, sed Præfecti Illyrici thronum tribuere ante Attilæ tempora, ejusque verba ita perspicua esse fateor, ut his nulla alia tribui possit significatio. Sed quomodo istud stare possit cum veritate historiæ, quæ passim

^f Act. Concil. Aquil.

^g Justinianus Novella 11.